

Галина. И да си хубавка — щомъ не погледвашъ чужди мъже — погрознявашъ.

Слава. Права си! . . Ето Велина. Каква хубавка бѣше, а като е зяпнала Запряна — вижъ я сега.

Галина. Кжщно пиле! На кжщно пиле може ли да се не одърпа опашката?

Славка. А Кукувицата! . . Вѣчно свежа и весела.

Галина. Пѣе си, кукува си. . . Да, да!.. Увѣрявамъ те: азъ не мога да си представя млада и хубава жена да бжде вѣрна на мъжа си.. (Влизатъ двама съ вѣнци. И като виждатъ де е мъртвеца — отиватъ тамъ)

Галина. Да идемъ да запалимъ свѣщъ.

Слава. Има време. Отъ тукъ ще виждаме кои идватъ.

(Явяватъ се Виолетова и Велина)

Виолетова. Сбогонъ, госпожа. Редакцията Гръмовержецъ ви изказва сърдечни съболезнования (Кланя се и излиза)

(Слава и Галина отиватъ при Велина)

VI

(Влиза Смиль)

Смиль. (възбуденъ) Знаешъ, сестро, какво...

Велина. Какво, братко?

Смиль. Разпоредихъ да дойдатъ трима лѣкари.

Велина. Защо?

Смиль. Говорихъ съ единъ, който ми е приятель. Описахъ му случката съ Запряна. Той ме увѣрява, че и Запряня ще се пробуди.

Велина. (Като се кръсти) Повърни ми го, Боже—света Богородице.